

Sygn. akt II W 588/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Monika Jasiak

po rozpoznaniu dnia 19 czerwca 2015 roku, 23 lipca 2015 roku, 24 września 2015 roku, 17 grudnia 2015 roku, 22 stycznia 2016 roku i 29 stycznia 2016 roku sprawy o wykroczenie

S. M. (1)

syna S. i J. z domu G.

urodzonego (...) w S.

obwinionego o to, że:

w dniu 19 sierpnia 2014 r. około godziny 12.00 w Ś., woj. (...), przy ulicy (...) na parkingu przed sklepem (...) umyślnie nieustalonym przedmiotem przebił prawą tylną oponę marki K. w samochodzie marki O. (...) o nr rej. (...) o wartości około 300 zł na szkodę A. B. (1),

tj. o wykroczenie z art. 124§1 kw

I. obwinionego ***S. M. (1)*** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. czynu z art. 124§1 kw i za czyn ten na podstawie art. 124§1 kw wymierza mu ***karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) złotych;***

II. na podstawie art. 124§4 kw zobowiązuje obwinionego S. M. (1) do zapłaty równowartości wyrządzonej szkody, tj. kwoty 300 zł (trzysta złotych) na rzecz pokrzywdzonej A. B. (1);

III. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości oraz wymierza obwinionemu opłatę w kwocie 30 (trzydziestu) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. M. (1) zamieszkuje w Ś. przy ul. (...). Posesja obwinionego sąsiaduje z parkingiem sklepu (...) znajdującym się przy ul. (...).

W dniu 19.08.2014r. około godz. 12.00 W. B. (1) zaparkował samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność jego matki A. B. (1), na parkingu sklepu (...) przy ul. (...) w Ś., wzdłuż siatki ogrodzeniowej otaczającej posesję obwinionego. W miejscu tym nie było znaku zakazującego zatrzymywanie się czy postój pojazdów. Pomiędzy parkingiem a ogrodzeniem znajdował się pas zieleni. Po opuszczeniu pojazdu W. B. (1) opuścił parking. W tym czasie do swojego samochodu zaparkowanego na tym samym parkingu, wrócił B. M. (1). Rozmawiając przez telefon komórkowy z klientem zauważył obwinionego, który chodził po swojej posesji i przyglądał się zaparkowanemu samochodowi A. B. (1). B. M. (1) po chwili znów obserwował obwinionego, który w tym czasie wyszedł ze swojej posesji

i znajdował się na parkingu, gdzie podszedł do samochodu zaparkowanego przez W. B. (1), następnie kucnął przy jego prawym tylnym kole. W tym czasie obwiniony nieustalonym narzędziem przebił w samochodzie marki O. (...) o nr rej. (...) prawą tylną oponę marki K. o wartości 300 zł, po czym wrócił na swoją posesję zamykając na klucz furtkę.

Po ok. 20 minutach od opuszczenia auta W. B. (1) wrócił do samochodu i w czasie wyjazdu z parkingu podjechał do niego swoim samochodem B. M. (1) informując go, by dalej nie jechał, bo ma przebitą oponę. B. M. (1) odjechał z uwagi na blokowanie swoim pojazdem wyjazdu z parkingu. W. B. (1) po tej informacji zaparkował ponownie samochód i szukając sprawcy wszedł przez ogrodzenie na posesję obwinionego. Tam doszło pomiędzy nim i obwinionym do wymiany zdań i wzajemnego odpychania, po czym W. B. został zmuszony do opuszczenia tej posesji. Obwiniony wykonał mu zdjęcia, a W. B. nagrał fragment zdarzenia z obwinionym telefonem komórkowym. W tym czasie na parking ponownie przyjechał B. M. (1), który opisał W. B. (1) zaobserwowane zachowanie obwinionego oraz wskazał obwinionego, który w tym czasie podszedł do furtki ogrodzenia. Po ponownym przedstawieniu zdarzenia przez B. M. obwinionemu, S. M. zaprzeczył temu, by przebił oponę w samochodzie O. (...). W. B. (1) o zdarzeniu zawiadomił Policję, która po przebyciu na miejsce wykonała niezbędne czynności.

Dowód: zeznania W. B. (1) – k- 11-12, 98v.-99

A. B. (1) – k- 7-8, 9-10, 98-98v.

B. M. (1) – k- 13-14, 143-144

częściowo wyjaśnienia obwinionego – k- 16-17, 93-93v.

notatka urzędowa – k- 5

zdjęcia – k- 142

nagranie – k- 147

S. M. (1) nie był karany sądownie.

Dowód: dane o karalności – k - 124

W opinii sądowno – psychiatrycznej z dnia 02.10.2015r. biegły psychiatra M. Ż. stwierdził, że S. M. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną w znaczeniu psychozy, na niedorozwój umysłowy ani na inne, krótkotrwałe zaburzenia czynności psychicznych. U obwinionego biegły stwierdził z wywiadu zaburzenia adaptacyjne w przeszłości. Tempore criminis obwiniony miał zachowaną zdolność do rozumienia znaczenia czynu jak i do pokierowania swoim postępowaniem. Zdaniem biegłych w przedmiotowej sprawie nie zachodzą warunki z art. 17§1 i 2 kw. Obwiniony może brać udział w toczącym się postępowaniu i odpowiadać przed Sądem oraz prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód: opinia sądowno – psychiatryczna – k- 107-110

S. M. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśniał, że został pomówiony, nie zna właściciela samochodu i nie miał powodu aby uszkodzić komukolwiek samochód, na parkingu często są przebijane koła i uszkodzane auta, bo kierujący blokują sobie wyjazd z parkingu.

Na rozprawie obwiniony wyjaśniał, że zdarzenie jest wymyślone, opisał okoliczności wdarcia się młodego człowieka na posesję i jego zachowania wobec obwinionego, wskazał, że nie wiedział o co chodzi temu człowiekowi, było tam wielu pracowników firmy, która budowała blok, była też H. R. (1). Kiedy zbliżał się do furtki dowiedział się, że chodzi o przebicie koła w samochodzie, mężczyzna powiedział obwinionemu, że samochód odjechał, a wg obwinionego jeżeli przebijają się komuś koła to ten powinien wezwać Policję, powinien być tam na miejscu samochód. Obwiniony wskazał, że ten „chuligan” został we wszystkich sprawach uniewinniony przez Sąd, złożył zawiadomienie do Prokuratury i

prokurator umorzył postępowanie o 5 zarzutów, a Sąd oddalił zażalenie obwinionego. S. M. (1) stwierdził, że w Sądzie w Świdnicy bierze się chuliganów w obronę.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego – k- 16-17, 93-93v.

Sąd zważył:

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła na uznanie, że obwiniony popełnił zarzucane mu wykroczenie z art. 124§1 kw.

Konstruując stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się na wiarygodnych, bo szczegółowych, kompletnych i tworzących logiczną całość, zeznaniach świadków W. B. (1), A. B. (1) i B. M. (1).

W zakresie okoliczności bezspornych w sprawie, niekwestionowanych w toku postępowania, do których należy zarówno fakt parkowania samochodu A. B. (1) przez jej syna W. B. (1) w dniu 19.08.2014r. na parkingu sklepu (...) w Ś. przy ul. (...), jak i to, że w tym czasie przebywał na tym parkingu świadek B. M. (1), a na swojej posesji przebywał obwiniony, a także fakt uszkodzenia prawej tylnej opony w samochodzie A. B. w czasie gdy samochód ten parkował w tym miejscu, Sąd uznał za wiarygodne zarówno zeznania w/w świadków jak i wyjaśnienia obwinionego.

W pozostałym zakresie, a dotyczącym merium sprawy, stwierdzić należy, że zeznania W. B. (1) w ich powiązaniu z treścią zeznań B. M. (3) będącego wszak bezpośrednim obserwatorem zachowania w krytycznym czasie obwinionego, nie pozostawiają wątpliwości co do sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu czynu. I o ile W. B. (1) o tymże zachowaniu został poinformowany przez świadka i jego relacja o zachowaniu S. M. opiera się właśnie na tej relacji, to nie sposób przyjąć, by zarówno W. B. jak i B. M. bezpodstawnie obciążali swoimi zeznaniami obwinionego, gdyż brak w tym zakresie jakichkolwiek powodów czy dowodów pozwalających na przyjęcie, że ich relacja jest niczym innym jak tylko bezpodstawnym pomówieniem S. M., opartym na pomyłce co do sprawcy przebitcia opony w samochodzie A. B.. B. M. (1) w swoich zeznaniach wykluczył możliwość jakiegokolwiek pomyłki w tym zakresie jednoznacznie wskazując zarówno na parkingu w dniu zdarzenia, jak i w toku rozprawy przed Sądem na obwinionego jako tę osobę, która dokonała przedmiotowego uszkodzenia opony w (...). W. B. opisał również szczegółowo zachowanie swoje jak i obwinionego w czasie kiedy dostał się na posesję, na której przebywał obwiniony. Zachowanie obwinionego już po jego wskazaniu W. B. opisał również świadek B. M..

Zeznania tychże świadków są spójne, logiczne i tworzą całość nie pozostawiającą wątpliwości co do sprawstwa obwinionego w zakresie zarzucanego mu wykroczenia, a wskazać też należy na brak w sprawie dowodów przeciwnych, które mogłyby skutecznie podważyć zeznania w/w świadków.

Ten sam walor Sąd przyznał zeznaniom złożonym przez pokrzywdzoną A. B. (1), w których opisała zdarzenie opierając się na relacji o nim przekazanej jej przez syna, a także wskazała jaką szkodę i w jakiej wysokości poniosła.

Natomiast za niewiarygodne Sąd uznał zeznania złożone przez świadka H. R. (1), w których twierdziła, że cały czas przebywała z obwinionym i nie mógł przebić opony w samochodzie, bo jest to nieprawdą, by następnie stwierdzić, że jednak nie była cały czas z obwinionym, bo udawała się np. do mieszkania do toalety lub wykonywała prace zleczone przez obwinionego i nie obserwowała całego czasu tego co robi obwiniony. Wobec powyższego twierdzenia H. R. stanowiące proste zaprzeczenie sprawstwa obwinionego na wiarę nie zasługują, jak również niewiarygodne są jej zeznania, w których opisuje zachowanie obwinionego i W. B. po jego dostaniu się na posesję, gdyż jednostronnie i nieobiektywnie przedstawiają zachowanie obu mężczyzn.

Nie zasługują na wiarę także te twierdzenia świadka, że dopiero po przyjeździe Policji dowiedzieli się tzn. świadek i obwiniony, o tym, że zostało przebite koło w samochodzie. H. R. (1) jako znajoma obwinionego, wszak przebywała na jego posesji – jak sama podaje – od godz. 8 do 16-17, jadła tam posiłki, nie jest zainteresowana poniesieniem przez niego odpowiedzialności za popełnione wykroczenie i do tego ewidentnie zmierzają złożone przez nią zeznania.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego dotyczącym opisanego przez niego zachowania W. B. na jego posesji, choć nie mają one bezpośredniego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, to jednak wskazać należy na ich jednostronność i brak samokrytycyzmu ze strony obwinionego. W. B. (1) opisał bowiem zarówno swoje zachowanie jak i zachowanie obwinionego, nie unikając przy tym przedstawienia siebie również w mało korzystnym świetle. Czego niestety nie można powiedzieć o relacji obwinionego.

Niewiarygodne są także twierdzenia obwinionego o tym, że „jeżeli zostało przebite koło to wzywa się Policję i na miejscu jest samochód”, z czego miałyby wynikać, że Policja nie została wezwana, a W. B. odjechał z miejsca zdarzenia przedmiotowym samochodem.

Również za nieudolną i niezasługującą na wiarę należy potraktować próbę podważenia przez obwinionego twierdzeń B. M. (1) o sprawstwie obwinionego poprzez kwestionowanie jego zeznań („jest to kłamstwo”, „to są absurdy”) z uwagi na opisany przez świadka ubiór obwinionego. B. M. (1) nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że nikt inny – poza obwinionym – nie podchodził w krytycznym czasie do samochodu O. (...) i nie wykonywał czynności przy jego tylnym prawym kole. Ubiór obwinionego określony jako „uniform roboczy typu ogrodniczki na szelkach” nie świadczy o tym, z uwagi na użycie słowa „typu”, że ubiór ten posiadał szelki, co dla obwinionego wydaje się nie mieć znaczenia. W. B. (1) podał w zeznaniach, że był to mężczyzna w ubraniu roboczym, co potwierdza dołączony do akt sprawy nagrany przez tego świadka materiał.

W świetle powyższego twierdzenia obwinionego o zмовie świadków, spisku mającym na celu jego bezpodstawne pomówienie, jako gołosłowne i nie poparte wiarygodnymi dowodami, nie zasługują na wiarę. Również tak samo należało potraktować proste zaprzeczanie sprawstwu przez obwinionego. Sąd więc przyjął, że lansowana przez obwinionego wersja zdarzenia jest obliczona na uniknięcie odpowiedzialności za popełnione wykroczenie.

Wydana w sprawie opinia sądowo – psychiatryczna przez biegłego M. Ż. nie budzi żadnych zastrzeżeń Sądu, w tym co do jej rzetelności, pełności i merytorycznej zawartości, zaś kompetencji i fachowości w/w biegłego nie sposób zakwestionować.

Reasumując powyższe stwierdzić należy, że obwiniony w dniu 19.08.2014r. dopuścił się wykroczenia z art. 124§1 kw polegającego na działaniu opisanym w części wstępnej wyroku, powodując szkodę w wysokości 300 złotych na rzecz A. B. (1).

Wykroczenie z art. 124§1 kw należy do czynów przepołowionych, które od przestępstwa z art. 288 kk różni wartość wyrządzonej szkody w mieniu. Przedmiot ochrony tego wykroczenia jest identyczny z w/w przestępstwem. Zadaniem tego przepisu jest ochrona integralności, nienaruszalności oraz zdatności do zgodnego z ich przeznaczeniem używania cudzych rzeczy. Zasadnie więc oskarżyciel przyjął działanie obwinionego w stosunku do cudzej rzeczy, ponieważ przedmiot w postaci wskazany w przypisanym mu czynie nie stanowił wyłącznej własności oskarżonego.

Przez „uszkodzenie” rzeczy należy rozumieć taką ingerencję w jej właściwości, która nie powoduje zniszczenia, lecz skutkuje zmniejszeniem wartości danej rzeczy, bądź przez naruszenie całości rzeczy lub zmianę wyglądu zewnętrznego lub kształtu. „Uszkodzeniem” jest najwyżej częściowe niszczenie rzeczy, powodowanie niewielkiego defektu, zepsucie, nadpsucie, nadwężenie, naruszenie, ale w taki sposób, że w konsekwencji można ją naprawić (zob.: Kodeks wykroczeń, Komentarz, wyd. IV, T. Bojarski; Komentarz do art. 124 kodeksu wykroczeń - Maciej Szwarczyk, Kodeks wykroczeń, Komentarz, wyd. II – T. Grzegorzczuk i in.; Komentarz do art. 124 kodeksu wykroczeń - Monika Zbrojewska; Kodeks wykroczeń, Komentarz, wyd. III - Wojciech Kotowski, LEX; wyrok SA w Katowicach z dnia 16.06.2005r., sygn. II Aka 179/2005, LEX nr 164573, KZS 2006/2/59; postanowienie SN z dnia 26.09.2012r., sygn. II KK 223/12, LEX 1220806; wyrok SO w Kielcach z dnia 05.12.2013r., sygn. IX Ka 1582/13, LEX nr 1717656).

Obwiniony dokonując przebicia nieustalonym przedmiotem prawej tylnej opony marki K. w samochodzie A. B. (1) niewątpliwie dokonał uszkodzenia tejże rzeczy. Przy czym pamiętać należy, że szkoda w znaczeniu wynikającym z art. 124§1 kw to uszczerbek na rzeczy będącej przedmiotem czynności wykonawczej sprawy i może być większa

niż wartość samej rzeczy, gdyż obejmuje również ewentualne koszty jej naprawy faktycznie poniesione przez pokrzywdzonego.

Co do umyślności działania obwinionego, wymaganej jak znamię ustawowe wykroczenia z art. 124§1 kw, nie może być w świetle uznanego za wiarygodny materiału dowodowego żadnych wątpliwości.

Określając wysokość wymierzonej obwinionemu kary Sąd kierował się wskazaniem z art. 33 kw. Sąd wziął również pod uwagę aroganckie i prowokacyjne zachowanie obwinionego w stosunku do świadka zdarzenia. Sąd jako okoliczność łagodzącą potraktował fakt uprzedniej niekaralności obwinionego, choć taka postawa nie jest niczym niezwykłym i powinna cechować każdego. Wymierzając karę grzywny Sąd miał również na względzie fakt, że obwiniony osiąga dochody i ich wysokość. Sąd baczyl, by wymierzona kara spełniała wobec obwinionego cele zapobiegawcze i wychowawcze. Uznał, że spełni ona również swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania – będzie przestrogą dla innych, że nieprzestrzeganie prawa nie pozostaje bez reakcji i pociąga za sobą konkretne i wymierne konsekwencje.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i art. 118§1 i 3 kpk zasądając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości oraz na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 Ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych wymierzając opłatę w kwocie 30 złotych, gdyż zdaniem Sądu poniesienie tychże kosztów nie będzie dla obwinionego zbyt uciążliwe.